

Den ensamma gungans gnisslande sorgesång

Hon tar ett djupt andetag, trycker på knappen och hör sedan det välbekanta surret. Ljuset sprider sig sakta över skärmen, hon trummar otåligt med fingrarna mot tangentbordet i takt med pulsen som långsamt stiger. Hon loggar in, medveten om vad det är som ska hända. Det är nästan så att hon längtar. Hon har saknat det, saknat bekräftelsen och spänningen. Här är det hon som bestämmer, här kan hon lämna allt bakom sig, den ständiga stressen från skolan och vännerna som ännu en gång glömde att bjuda med henne på festen i fredags. Det här är hennes värld men också hennes hemlighet.

Om ett träd faller i skogen men ingen befinner sig i närheten, hörs det då? Det är inte på riktigt det hon gör. Det är egentligen inte hon som skriver, det är någon annan. Någon som inte oroar sig över plagget och som alltid blir medbjuden på alla fester. Någon som hånglar med skolans snyggaste kille bakom det stora trädet i stadsparken på studentfesterna och alltid hittar någon att gå hem med, hand i hand, då natten blir till dag och den varma solens strålar äntligen tittar fram bakom höga lummiga träd. Det är inte hon.

Datorn plingar till och meddelandet uppenbarar sig. Meddelandet hon väntat på hela dagen. Det står ett namn på skärmen och bredvid en fråga. Han undrar vad hon heter, vad hon gör, hur gammal hon är och vad hon bor. Hon svarar snabbt på frågorna men inget av svaren är av sanning. Det är nästan som om det vore inövat, svaren faller henne naturligt och konversationen flyter på. Minuter blir till timmar och utanför har det redan börjat skymma. Från fönstren i husen på gatan lyser ett hemtrevligt sken. Om de bara visste vad hon gjorde. Ibland önskar hon att hon kunde berätta för någon, att hon skulle få berätta om vad det var hon gjorde när ingen såg. Hon skulle berätta om alla konversationer, alla olika män, om alla frågor och om alla svar. Men det vet hon att hon inte kan, ingen skulle någonsin förstå. Förresten så är det bara på skoj, det hon skriver om sig själv är inte sanning, men det behöver ingen få veta. Det här är hennes låtsasvärld där hon, när hon vill, kan få komma bort från verkligheten.

Hon borstar tänderna och går och lägger sig, det slår henne nu att hon har matteprov imorgon. Hon önskar att hon hade pluggat mer, det gör hon alltid. Hon släcker lampan, kryper ner bland kuddarna och drar täcket tätt intill sin kropp. Värmen sprider sig långsamt inom henne och tankarna börjar segla iväg på annat håll då det plötsligt plingar till i datorn igen och hela skärmen lyser upp som en påminnelse om ett annat liv. Ett liv där allt är möjligt.

Vill du träffas? Det är en enkel fråga, svaret vet hon redan. Hon har besvarat denna fråga tusen gånger om, för det är alltid med denna fråga som konversationerna avslutas. Det är med denna fråga som verkligheten träder fram och allt blir med ens lite klarare. När denna fråga kommer vet hon att det räcker, hon har nått sin gräns. För det är inte på riktigt. Hon sitter i sitt trygga, varma rum med täcket om axlarna och verkligheten slår henne plötsligt med en enorm kraft. Det är här hennes gräns brukar gå, det är här hon säger nej, kommer på en ursäkt för att sedan somna med en lättad känsla i magen, men denna gång känner hon sig frestad. Vad skulle kunna hända? Hon vet vad det är för människor hon pratar med, hon vet vad det är de vill, men ändå känner hon en viss spänning fara genom kroppen. Från magen upp till bröstet och sedan ut genom fingertopparna då hon med en väldig fart låter dem klappa längs tangentbordet.

Framför henne står det skrivet, svart på vitt. Med ens krymper hennes värld av hemligheter och en känsla av välbehag och upprymdhet börjar bubbla inom henne. De bestämde att de skulle träffas nästa dag. Han såg söt ut på bilden, han hade brunt vågigt hår som lockar sig i nacken, ögonen är bruna och lekfulla, nästan som om även han bär på en hemlighet. Hon vet vad det är han vill men denna gång skrämmer det henne inte på samma sätt, hon fylls istället av en förväntansfull känsla då hon sluter ögonen och somnar in.

Hon ser honom på avstånd. Hans bruna hår flyter med den varma försommarvindens rörelser. Den blåa skjortan är på och precis som han beskrivit har han en vinröd tygpåse med ett stort svart märke på, men hon kan inte urskilja några detaljer. Det ser ut som en slags virvelvind av bokstäver, ord utan mening eller betydelse bakom. Ord som egentligen inte är på riktigt. Plötsligt slår det henne vad det är som är på väg att hända och hon njuter inte längre av den varma försommarvärmens. Inuti är hon iskall. Verkligheten är med ens påtagligt nära.

Runt omkring henne står lekplatsen öde. Hon sätter sig ner på en bänk och väntar. En gunga gnisslar sakta i vinden, fram och tillbaka, om igen. Hon önskar att den kunde sluta, hon kan inte höra vad hon tänker. Hennes huvud är ett virrvarr av tankar utan struktur. Någonstans långt borta hörs ljudet av barn som leker, de ropar högt på varandra, de skrattar. Det verkar vara någon sorts jaga-lek. Barnen springer för brinnande livet tills de tillslut inser att de är fast, leken är över. Hon drömmer sig bort till sitt rum där hemma på Flöjtgatan 23. Till sin mjuka säng. Till tryggheten och värmen. Hon tänker på mamma som undrade vart hon skulle, på lögnen som blev hennes svar. Hon kanske borde gå hem. Det här var en dum idé ändå, vad

tänkte hon egentligen på? Nu har hon bestämt sig, hon ska gå hem och aldrig mer tänka på detta igen.

Hon känner en hand på sin axel. En djup, mörk röst frågar henne om det är hon som är Emma. Hon vill svara nej, det är inte hon. Han har tagit fel för hon är någon helt annan. Hon ska egentligen gå hem nu. Det var inte så här det skulle bli. Hon ville bara komma bort från verkligheten en stund. Det var inte menat att det skulle vara på riktigt. När hon tillslut vänder sig om och möter de mörka, inte alls så lekfulla ögonen, förstår hon att det inte längre är på låtsas. Nu kan hon inte gömma sig, leken är över och hon är fast.

Om ett träd faller i skogen men ingen befinner sig i närheten, hörs det då? Om en flicka med gäll röst skriker ut sin förtvivlan då hon tvingas in i en bil, sparkandes och rivandes kämpar hon för sitt liv men ingen är där för att höra, hörs det då? Skriket skär genom tystnaden som en pisksnärt. Fåglarna flyr sina trygga bon i träden och den varma försommarvinden värmer inte längre. De lekande barnen har sedan länge gått hem och kvar är bara den ensamma gungans gnisslande sorgesång. Den övergivna lekparken är inte längre en plats där barn leker. Över lekparken infaller sig nu ett mörker. Bilen är sedan länge borta och likaså flickan med det gälla skriket. Ingen såg någonting, ingen hörde någonting.

I ett hus på Flöjtgatan 23 lyser en skärm sakta upp ett en gång varmt och tryggt rum. Ett rum fyllt av hemligheter. Ett rum där man kunde få komma bort och vara någon annan, bara för en stund. Datorn plingar till, en fråga väntar på att bli besvarad i en hemlig värld som ingen vet om, men där finns inte längre någon som svarar.